

principale Vædringsforslag om Inddragelsen af samtlige separate Fønd ikke skulde finde Afslutning, være istand til at kunne slutte mig til det subsidiaire Forslag om en Sammændragning af en Deel af de separate Fønds, nemlig af dem, som særlig ere henlagte til egentlige videnskabelige Diemed, hvilket Forslag er opstillet i Betænkningen af en Deel af Finantsudvalgets Medlemmer. At jeg ikke kom til at slutte mig til dette Forslag var tildeels begrundet paa en formel Vanskelighed, idet der nemlig da havde maattet fremkomme et aldeles subsidiairt Forslag. Der var derhos endnu den Vanskelighed, at jeg vilde anbefale, at der i denne Fønd skulde sammendrages, foruden de Fønds, der ere nævne, tillige Alt, hvad der paa dette Ministeriums Budget overhovedet anvendes til videnskabelige Diemed og til Kunst i det Hele taget, saaledes at denne Fønd blev en almindelig Fønd for Kunst og Videnskab, og at altsaa haade Post VI. og Kunstacademiet inddroges derunder. — Der staar endnu kun tilbage for mig at omtale Spørgsmaalet om den botaniske Have. Dette Forslag er tildeels gammelt og tildeels nyt. Det foreligger nu for Rigsdagen og særlig for Finantsudvalget i en ny og fuldstændig Skikkelse, men jeg og mange Medlemmer med mig have dog ikke kunnet Andet end beklage, at et Spørgsmaal af en saa overordentlig stor finantsiel Betydning som dette ikke til nogen Tid reegit og klart har foreligget for Rigsdagen til Forhandling, saaledes at der uden andre Forudsætninger og uden andre Hensyn kunde tages en ligefrem Beslutning om, hvorvidt Rigsdagen vilde gaae ind paa hele denne Plan eller ikke. § 4 i Demarcationsloven af 1867 siger: „Af det til de nuværende Fæstningsværker henhørende Terrain kan et Areal af Størrelse indtil 21 Tdr. Land afstaaes til Universitetet til Anlæg af en botanisk Have og et astronomisk Observatorium, mod at Universitetet giver Bederlag i den nuværende botaniske Haves Grund til Staten. Den af Universitetet saaledes erhvervede nye Grund maa ikkun benyttes i de anførte eller andre videnskabelige Diemed.“ Det er denne Bestemmelse, hvortil man har henviist, men jeg

kan ikke indrømme, at der i Forslaget til denne Paragraph i sin Tid har været foreslagt Rigsdagen et ligefremt Spørgsmaal om, hvorvidt den vilde gaae ind paa denne Ordning eller ikke. Dersom man under Behandlingen af Demarcationsloven i sin Tid havde reist dette Spørgsmaal, og dette havde staaet som en Hindring for den hele Lov, vilde man ganske vist have imødegaaet dette med den Bemærkning, at dette Spørgsmaal ikke laa for til endelig Afgjørelse, at Loven kun brugte Udtrykket: af det omtalte Terrain „k a n“ et Areal o. s. v. afstaaes til Universitetet, og at det altsaa var en blot og bar Henstilling, men desuagtet har Sagen udviklet sig saaledes gennem Forudsætninger og Forudsætnings Forudsætninger, at den i Grunden nu foreligger i en saadan Skikkelse, at Rigsdagen vel ganske vist har Frihed til at beslutte om Størrelsen af det Pengebeløb, som skal anvendes, men derimod ikke til at afgjøre, om den botaniske Have skal ligge paa det omtalte Sted, eller være af den bestemte Størrelse. Dette er allerede afgjort paa forskjellig Maade, men vi kunne ikke Andet beklage, at denne Sag har faaet en saadan Gang. Jeg maa dog erklære, at jeg ikke troer, at der nu længere er Udsigt til, at Sagen kan blive ordnet paa nogen anden Maade overfor de Forudsætninger, som i Virkeligheden foreligger. Naar endeel af Udvalgets Medlemmer, hvortil ogsaa jeg hører, ikke have stillet sig anderledes, end at de have henstillet Sagen fra anden til tredie Behandling, kommer det af, at en Deel af Publicum udenfor Rigsdagen i Grunden har været stillet paa samme Maade som Rigsdagens Medlemmer, thi skjøndt denne Sag har været bearbejdet i omtrent 18 Aar, kommer den dog nu overraskende og bag paa Publicum. Følgen deraf er, at man nu i sidste Dieblit kommer med alle de Anker og hele den Modstand imod Planen, som naturligvis burde være fremkommen, før den endelige Forhandling derom forelaa, men det er ikke Vedkommendes Feil alene, at Indvendingerne komme saa seent; efter min Formening ligger Feilen i hele Sagens Gang, og Rigsdagen har forsaavidt den samme Anke at føre som de Mænd, der have udtalt sig derom. Da Sagen havde været til Be-